

KILENC 100 SZÓ

(1)

Ahogy elhelyezkedett, rögtön elkezdte kipakolni a táskáját. Mindent, amit csak tudott és lehetett, kétségbeesetten kipakolt maga mellé a szabad ülésre. Telefon, tárca, papír zsebkendő, toll, irattartó, szemceruza. De még így is maradt bőven a táskában ez és az. A jobb kezével szinte könyékig elmerült benne. A körülötte levő utasoknak azonnal föltűnt, keres valamit. A mozdulataiban volt valami esendő, egy pillanat alatt *a magasságból a mélybe süllyedt*, ahogyan rászakadt a fölismerés: eltűnt. Az arcára hiábavaló igyekezettel próbált nyugalmat erőltetni. Végül csak rábukkant. Ajakbalzsam. Egyből kenni kezdte. A telefon kijelzőjét használta tükörnek. Miután végzett, ráérős mozdulatokkal, ajkait ízlelgetve pakolt vissza a táskájába.

(2)

Próbálok értelmet adni a szavainak, és úgy tenni, mintha lenne még mibe kapaszkodnom. Azt mondja, ha nem szeretnék, akkor nem is tudnálak gyűlölni. Azt is mondja, hogy nem érdekel, amit mondasz, soha nem is érdekelt. Inkább meg se szólalok. A csöndből nem lehet baj. Hallgatok, mint az iszapban megbújt lepényhal. Sírni tudnék tőled, azt mondja, de látom, nem teszi, holott *a könnye magasabbrendű örömeiket érlel*. Maradj csöndben, mondom magamnak, bólogass, érts egyet, még akkor is, ha nem értesz egyet. A csöndben valami roppanást hallok, talán az ég hasad, talán bennem pattant el valami, és most iszonyatos erővel zúdul lefelé megállíthatatlanul.

(3)

Végül azt a szobát kapta, ahol ((A)) meghalt. Most ott él. Azon a helyen alszik, ahol ((A)) meghalt. De nem ugyanabban az ágyban. Azt ki kellett dobni, mert ((A)) maga alá piszkított, amikor meghalt. Kicszerélték az ágyat, lett helyette egy új. A tapétának is mennie kellett, beitta a füstöt, megsárgult. A falak viszont ugyanazok. Hiányzik neki ((A)). Abban bízik, majd megszokja. Persze álmatlan éjszakáin *e szónak csupán homályos értelmet tulajdonít*. Fekszik ugyanott, ugyanazon a helyen, és a mennyezetnek arra a pontjára mered, amit ((A)) láthatott utoljára, mielőtt végképp fönnakadtak a szemei. Nincs ott semmi, csak az utcai lámpák halovány fénye.

(4)

Farönk, rászögelve egy ötvenszer-huszonötös deszka. Azon ül mindig. A terasz sarkán. A hátát könnyen a falnak tudja vetni. Amikor van ideje megpihenni, kiül, és abban a pillanatban, hogy a hátát könnyen a falnak veti, a macska egyből a lábához kuporodik. Ott dörgölőzik, és kéreti magát, számító módon. A hangja is megjön, valamit akar, soha nem érdek nélkül dörgölőzik. Ahogy egész lényem *fokról fokra megvilágosodik, ez a kép is egyre tisztább körvonalú lesz előttem*, minden egyes részletével, úgy, mintha éppen most történne. Ül a maga eszkábálta sámlin, a macska meg kéreti magát. Valószínűleg nem tudja, hogy a kölykeket ő dobta az emésztőbe.

(5)

Mindennap haladnak valamennyit. Határidőre végezniük kell. Két év múltára. De úgy se lesznek kész addigra, ez a megszokott. A soha-semmit-sem időre. Nem tudják, hogy *az idő ad szilárd tartalmat*. A régi házakat sorra lebontják, az újakat meg felhúzzák. Most van a bontási szakasz. A markológép hámozni kezd, a falak mindenféle méltóságot mellőzve omlanak. Egy munkás áll a romhalmaz tetején, és a közeli tűzcsapra szerelt tömlőből vizet irányoz a bontási területre. Mindenütt törmelékek. A leomlott faltól láthatóvá válik a mögöttes. Egy sehová-sem-vezető félfolyosó magánya. A környéken vízpermet és por elegye száll a bámész járókelők felé. Egy hatalmas csőventillátor keringeti a levegőt.

(6)

Rá akartam lépni, végül nem tapostam el. Már messziről kiszúrtam, ahogy jöttem át a parkon. Persze ezt a gazzal fölvert területet túlzás parknak nevezni, *könnyen találok néhány szót, melyek nagyon találóan és helyesen fejezik ki*, amit szeretnék, szóval maradjunk annyiban, hogy park. Igyekeztem ából bébe, haza, a közepesnél valamivel gyorsabb tempóban. Tisztán látszott, valami van ott a kövezeten, igyekszik ából bébe jutni. Leguggoltam, ahogy odaértem, hogy jobban megnézzem magamnak. Egy lárva. Egy hatalmas, vajsín-testű, fekete fejű lárva. Ormótlan mozgással. Egyből jött az érzés, hogy rálépjek. Nem teljes súlyommal, éppenhogy-csak. Menjen szét a teste. De megkegyelmeztem neki. Remélem, ezt jegyzik valahol.

(7)

Nem kellett különösebb indok ahhoz, hogy megverjen. Amikor jólesett neki, gondolt egyet, és már ütött. Teljes erőből. Legalábbis így emlékszem. Hiába próbáltam elszaladni. Nem fogta vissza magát, nem is volt rá oka. Tette, amit a szíve diktált. Az az összezsugorodott, kérges szíve. Valami különös öröm csillant olyankor a szemeiben. Mintha maga is elhitte volna, nincsen más célunk, minthogy *boldogok legyünk, ez szól lényünk minden hajszáleréből és idegszálából hangosan és elevenen*. Lehetett ilyen olcsó, műanyag fakanalat kapni, tiszta képzavar, de komolyan, azzal ütött legtöbbször. Mert az nem tudott eltörni. Rettenetes foltokat hagyott a hátamon. Rugalmas volt, és törhetetlen. A kedvence.

(8)

Tolja maga előtt az üres babakocsit. A gyerek ott jön mellette. Valamit magyaráz neki, de alig figyel. Aztán, látszólag minden előzmény nélkül, a gyerek elkezd rohanni. Az előző pillanatban még semmi, utána meg olyan hirtelen indult meg, hogy le se tudta követni. Azonnal elengedi a babakocsit, hogy a gyerek után szaladjon. Az elengedett, de még mozgásban levő babakocsit a lendület egy fának koccantja. A gyereket az úttest előtt kapja el. Erőből szorítja a karját, úgy cipeli vissza. A gyerek persze sír. Valamit hangosan magyaráznak egymásnak. Magánhangzót alig használó nyelven. Nézem őket, és a *saját érzéseim* – minek tagadjam – *túlságosan is kuszák*.

(9)

Várják, hogy végezzen. Nem tudja megkötni a csomót. Pedig csak néhány egyszerű mozdulat. A fej felőli rész már elkészült. Izzadnak az ujjai, azért nem megy neki. Vagy ízületi gyulladása van, és fáj minden mozdulat. Senki se tudja, miért történik, talán még maga az Úristen sem, pedig az *ő szívéhez minden ember egyformán közel áll*. Amit máskor többbezszer gond nélkül, azt most sehogyan sem. Képtelen csomóba kötni a rögfogó szalagját. Mintha számítana még ez bármit is. A feszülten várakozók tekintetét érzi a hátán. Égeti minden szempár. Várják, hogy végezzen. De számít ez még egyáltalán? Nem teljesen mindegy? Minek tompítani a dübörgést?

(A kurzívval szedett részek Heinrich von Kleist szövegei Forgách András fordításában.)